

Naturen

330

Att frö kan gro
och spira
Bli en blomma
så vacker och skir
Den kan trotsa
naturens nycker
Men när tiden är ute,
den vissnar så sakta,
för att till slut
med jorden bli ett.

332

Så liten plats
en människa tar
på jorden
Mindre än ett träd
i skogen
Så stort tomrum
hon lämnar efter sig
en hel värld
kan inte fylla det.

Ingrid Arvidsson

334

Det finns en lustgård
utanför vår värld,
ett evigt Eden,
väntande i sol...

331

Så borde stoftet vila
vid en stilla sjö
På stranden och
med bergen runtomkring
En skön musik
från evighetens värld
Guds änglar spegla sig
i vattnet där.

333

Sov i ro
där björkar susa
Sov i ro
där tallar stå
Sov i ro
där sol så fager
Blickar ner
från himmel blå.

335

Sköljas mot
en strand
vara hav och
böljegang,
vara sten som
havet sköljer mot
och hav som
sköljer sten,
svepas av en
vind vara vind
och vindens gång
- finnas, inte finnas,
vara tanke någon
tänkt i ljus,
smulas i Guds hand,
vara stoft och
ingenting,
vara skuggan av
en fågels
vingen över
sandens grus

Naturen

336

Gråt inte längre
vid min grav
jag finns ej där,
har gett mig av
Med tusen vindar
blåser jag,
är daggens glimt
en solig dag,
är solsken över
mognad säd,
är färgers spel i
höstens träd.

338

Kom till mig
om kvällen
efter en lång
och rik dag,
när jorden doftar
och molnen vilar
som berg på avstånd
Lycklig då vill
jag skiljas
ifrån allt som
varit mitt
Låt mig till
avsked blott höra
fågelns sång som
en flöjt
från min ungdoms
sollysta ängar.

340

Det är någon som
sjunger för mig
när solen har
sjunkit i väst
Det är någon som
nynnär så sakta
de visor jag
älskat mest.

Evelyn Lindström

337

Och vaknar Du
i sommarhus
en morgon, hör Du
mig som sus
av fågelvingars
slutna krets
omkring Dig
fladdrande i hets
Gråt inte Dig vid
graven trött!
Jag finns ej där,
jag har ej dött.

339

Från höga skyn
hördes fågelsången
Över vattnets stilla
spegel
såg jag
solnedgången
Farväl vackra värld.

341

Var skog har nog sin källa
var äng sin blomma har
vart hjärta har sin saga
från flydda ungdomsår
Och skogens källa sinar
och ängens blomma dör
men hjärtats tysta saga
alls ingen tid förstör.

Naturen

342

En ensam seglare,
på väg över djupa vatten
För att känna hav och vind
en sista gång
Att med släckta lanternor,
segla in i den sista natten
När livets dag har blivit
skymning, och tillvaron
för trång
Som en stjärna, som vandrar
över himlen
Är han på väg, på sin sista
seglats.

343

Gråt ej vid min grav,
ty jag finns i solens
blänk på vatten.
Jag finns i blommornas
skira knopp.
Jag finns i vindens
lek med löven.